

Vanheneminen on outoa, ei kai sitä muutenkaan voi ilmaista. Miettikää - sisällämme asuu keskenkasvuinen mieli, tässä vanhenevassa kehossa asuu jotain hyvin nuorta, ehkä jopa iätöntä. Välillä tunnen itseni aikuiseksi, aikuisemmaksi, mutta sitten taas toisessa hetkessä olen kuin lapsi sormi suussa ja kaikki opittu on jossain unohduksissa. Katson peiliin ja ihmettelen, miksi näytän tältä miltä näytän. Miksi koko olemukseni on käynyt vieraaksi. Tämä on kuin murrosikä - olo on kömpelö, en hallitse enää raajojani. Kävelen erikoisesti ja köpötys ei ole enää vieras sana kokemusmaailmassani. Ei, se on tuttuakin tutumpaa. Varsinkin, kun ulkona jäisillä kaduilla etenen katse maahan luotuna ottaen tipuaskeleita ja mietin, mistä voisin ostaa kenkiini liukuesteet. Lenkille kaipaa jotain tukea ja nyt ne 45-vuotislahjaksi saadut kävelysauvat, jotka silloin ehkä tuntuivat hiukan mummomaisilta, tuntuvat niin tarpeellisilta. Ei siksi, että kävely olisi reippaampaa, vaan siksi, että niihin voi nojailla mukavasti aina silloin tällöin köpöttelyn lomassa. Mutta miltä tuntuu, kun ristiriita sisäisen ja ulkoisen välillä alkaa jossain vaiheessa elinkaarta väistämättä kasvaa ja kasvaa. Se tuntuu jo nyt todella kummalliselta. Yleensä sanotaan, että ihmiset vanhetessaan tyyntyvät ja tyytyvät siihen mitä on ja hyväksyvät olemassa olevan totuuden ja todellisuuden. Ehkä niin onkin joidenkin kohdalla, vaikka uskonkin, että ristiriita sisäisen ja ulkoisen tunteen ja tunnelman välillä kasvaa koko ajan lähes jokaisen ihmisen kohdalla. Tuon ristiriidan ei tarvitse olla kuitenkaan negatiivinen asia. Sitä kannattaa vain hiukan tutkia. Mitä tapahtuu siis, kun ihminen vanhenee ja muuttuu vuosi vuodelta enemmän ulkoisesti itselleen vieraaksi tai alkaa muistuttaa vaikkapa omaa äitiään tai isovanhempiaan. Omilta vanhemmilta näyttäminen on monelle sellainen "ei, en halua"- juttu. Se kertoo konkreettisesta ikääntymisestä ja samalla myös juuret paljastuvat ja joillekin juuri ne juuret, joita ei niin tahtoisi tunnustaa omikseen. Ajattelen, että ristiriita sisäisen ja ulkoisen välillä on kuin silta, jossa hämmennys kehosta on sillan toisessa päässä ja toisessa päässä puolestaan on muuttumaton minuus, ikuinen nuoruus ja viattomuus. Siellä on tietoisuus jostain pysyvästä meissä. Tuolla sillalla voi käyskennellä puolivälissä maisemia katsellen, jolloin mieli hyväksyy molemmat puolet todellisuudeksi. Silloin on ikään kuin sinut itsensä kanssa. Välillä voi kävellä sillan päähän asti ja keskittyä olemaan enemmän sisäisyytensä kanssa sen vilpittömyydestä ja viattomuudesta nauttien. Toisinaan elämä taas täytyy kohdata ikä ja sen tuottamat rajoitteet huomioon ottaen ja armahtavaisesti antaa itselleen kehon vaatima lepotako. Ulkoinen rapistuminen kertoo kuitenkin egolle karua kieltä. En voi riippua kiinni ulkoisissa asioissa - kehoni kertoo sen minulle selvästi. Kaikesta ulkoisesta on luovuttava jossain vaiheessa. Vanheneminen on tavallaan viesti, joka kertoo ihmiselle, että on aika lakata pikkuhiljaa riippumasta kiinni yhtään missään, koska kaikki on häilyväistä ja muuttuu ennen kuin huomaatkaan. On pakko (jos haluaa olla onnellinen) hyväksyä se mitä on nyt, tehdä se mitä haluaa - nyt. Sisäinen ihminen ei vanhene, ei rypisty, eikä ala köpöttää. Koen, että oma sisäinen ihmiseni on vakaampi koko ajan. Sen ei tarvitse enää kompuroida niin paljoa ja jos se kaatuu, se hyväksyy sen ilman suurempia ihmettelyjä. Olen löytämässä kyvyn hyväksyä kaikki asiat sellaisena kuin ne tulevat. Ehkä se on ikääntymisen ansiota ainakin osittain. Silti ristiriita, jonka koen katsoessani itseäni tuoreissa valokuvissa on aina läsnä. Näytän äidiltäni, en minulta, en siltä, mitä tunnen sisälläni. Olen muuttumassa vieraaksi itselleni, mutta se vierauden tuntu vie minua lähemmäksi omaa nuorta sisintäni. Se on nyt tutumpi kuin tuo vanheneva nainen peilissä tai kuvissa. En kuitenkaan halveksi tuota hiukan oudolta vaikuttavaa, joskus äitini "tietäväisellä" äänellä puhuvaa hahmoa. Ei, koen myötätuntoa ja lämpöä. Niin paljon nuo silmät ovat nähneet, niin paljon nuo rypistyvät kädet ovat tehneet erilaisia, ihmeellisiä asioita. Tuo mieli, kuinka se on oppinut ja kuinka paljon unohtanut. Keho muistaa kaiken ja vanhenee, koska se joutuu kantamaan painavia taakkoja - usein itse aiheutettuja. Tuo rapistunut mielen asumus natisee ja

nitisee nahkoissaan, mutta sen muisti on veitsenterävä ja elämisen jäljet esillä, kuten käyttöastiassa kuuluukin olla. Mieli, sielu, mikä onkaan sisällämme ei vanhene, mutta suostuu mieluusti asumaan vanhemmassakin kehossa ja tuntuu itseasiassa viihtyvän siellä päivä päivältä paremmin.